ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО:

«Не можна називати сепаратистами тих, хто вбиває невинних людей, вони — терористи...

У випадку, коли санкції не працюють, є підстави для звернення до Конгресу США про надання Україні для вирішення проблем безпеки спеціального статусу — головного союзника поза блоком НАТО».

СТОР. 2

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ГЕНЕРАЛ-ПОЛКОВНИК ВАЛЕРІЙ ГЕЛЕТЕЙ:

«Ми не застосовуємо авіацію та артилерію по містах, а лише по околицях, де виявляємо скупчення терористів. Вони ховають свою бронетехніку на територіях лікарень та інших мирних об'єктів. Важливо, що в сил АТО з'являється все більше прибічників з боку місцевих мешканців. Патріоти інформують підрозділи Збройних Сил про місця скупчення бандформувань».

СТОР. 3

Солдате! Про тебе дбає і за тебе молиться вся Україна!

Бойовий дух наших військовослужбовців багато в чому залежить від патріотичної активності суспільства, його згуртованості довкола подолання загрози для незалежності держави.

СТОР. 6

Народна армія

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

24 ЛИПНЯ 2014 РОКУ №34 (5267)

● ХРОНІКА АТО

ТЕРОРИСТАМ НА ДОНБАСІ СТАЛО ЩЕ ТІСНІШЕ

УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ МАЙОРЯТЬ НАД ДЗЕРЖИНСЬКОМ, РУБІЖНИМ, СЄВЕРОДОНЕЦЬКОМ, ПОПАСНИМ

Фото з архіву «НА»

СТОР. 3

► РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ НАРОЩУВАТИ ВІЙСЬКОВУ ПРИСУТНІСТЬ ВЗДОВЖ КОРДОНУ З УКРАЇНОЮ.

У РАЙОНІ НАСЕЛЕНОГО ПУНКТУ ШЕВЧЕНКОВЕ НАШІ ВІЙСЬКОВІ ВИЯВИЛИ СЛІДИ ЗАЇЗДУ З ТЕРИТОРІЇ РОСІЇ 14-ТИ УСТАНОВОК «ГРАД», ЯКІ ОБСТРІЛЯЛИ ПОЗИЦІЇ СИЛ АТО. ФАКТ ПОРУШЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ ЗАДОКУМЕНТОВАНО

► ТЕРОРИСТИ ПРОДОВЖУЮТЬ СИСТЕМНО РУЙНУВАТИ ІНФРАСТРУКТУРУ ТА ПЕРЕШКОДЖАЮТЬ РОБОТІ МІСЦЕВИХ УСТАНОВ. ТАК, У ЛУГАНСЬКІЙ ОБЛАСТІ ВОНИ ПІДІРВАЛИ ДВА АВТОМОБІЛЬНИХ МОСТИ МІЖ МІСТАМИ СЄВЕРОДОНЕЦЬК І РУБІЖНЕ. У ЛИСИЧАНСЬКУ ЗАМІНУВАЛИ МІСТ ЧЕРЕЗ РІЧКУ СІВЕРСЬКИЙ ДОНЕЦЬ. КРІМ ТОГО, ЗАМІНУВАЛИ МІСТ МІЖ СЄВЕРОДОНЕЦЬКОМ ТА СЕЛИЩЕМ ВОЄВОДІВКА. ТАКОЖ У СЕЛИЩІ ВОВЧОЯРІВКА НА ЛУГАНЩИНІ ПОШКОДИЛИ ДВА ВОДОГОНИ, ЩО ПРИЗВЕЛО ДО ПІДТОПЛЕННЯ ЦЬОГО НАСЕЛЕНОГО ПУНКТУ

► СЕРЕД МІСЦЕВИХ МЕШКАНЦІВ ПОСИЛЮЄТЬСЯ ОБУРЕННЯ ДІЯМИ ТЕРОРИСТІВ. ПІСЛЯ ТОГО, ЯК НА ФУГАСНІЙ МІНІ ПІДІРВАЛИСЯ ПІДЛІТКИ, ЖИТЕЛІ ЛИСИЧАНСЬКА ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТІ ВИСУНУЛИ ТЕРОРИСТАМ УЛЬТИМАТУМ ПОКИНУТИ МІСТО

ОФІЦІЙНО

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПІДПИСАВ ЗАКОН «ПРО ЧАСТКОВУ МОБІЛІЗАЦІЮ»

22 липня Верховна Рада України затвердила Указ Президента України від 21 липня 2014 року № 607 «Про часткову мобілізацію». «За» проголосували 232 депутати.

Указом Президента України у зв'язку з поширенням проявів тероризму на території України, що призводять до загибелі мирного населення, військовослужбовців і працівників військових формувань та правоохоронних органів України у східних регіонах держави, концентрацією угруповань військ (сил) зі значним наступальним потенціалом на території Російської Федерації поблизу державного кордону України, загрозою нападу, небезпекою державній незалежності України, з метою забезпечення оборони держави, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пунктів 1, 17, 20 частини першої статті 106 Конституції України оголошується та проводиться часткова мобілізація (далі — мобілізація). Про це повідомляє інформаційне управління Апарату Верховної Ради України.

Згідно з Указом «мобілізація проводиться на території Вінницької, Волинської, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської, Закарпатської, Запорізької, Івано-Франківської, Київської, Кіровоградської, Луганської, Львівської, Миколаївської, Одеської, Полтавської, Рівненської, Сумської, Тернопільської, Харківської, Херсонської, Хмельницької, Черкаської, Чернівецької, Чернігівської областей, міста Києва.

Мобілізація проводиться протягом 45 діб із дня набрання цим указом чинності.

Призов військовозобов'язаних, резервістів та поставку транспортних засобів для забезпечення потреб Збройних Сил України, Національної гвардії України, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України, Державної спеціальної служби транспорту, інших військових формувань України здійснити в обсягах, визначених мобілізаційними планами з урахуванням резерву».

Указом визначено, що «місцеві органи виконавчої влади за участю органів місцевого самоврядування та із залученням підприємств, установ та організацій усіх форм власності організовують та забезпечують в установленому порядку:

1) своєчасне оповіщення і прибуття громадян, які призиваються на військову службу, прибуття техніки на збірні пункти та у військові частини;

2) виділення тимчасово будівель, споруд, земельних ділянок, транспортних та інших матеріально-технічних засобів, надання послуг Збройним Силам України, Національній гвардії України, іншим військовим формуванням України відповідно до мобілізаційних планів».

Указом передбачено «Міністерству оборони України, Міністерству внутрішніх справ України, Службі безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України забезпечити інформування членів сімей військовослужбовців і працівників військових формувань, правоохоронних органів України, які виконують завдання в районі проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях, з питань проходження ними служби, вжити заходів щодо унеможливлення розголошення інформації з обмеженим доступом.

Кабінету Міністрів України забезпечити фінансування та вжити в межах повноважень інших заходів, пов'язаних з оголошенням та проведенням часткової мобілізації».

Вчора Президент України Петро Порошенко підписав Закон «Про затвердження Указу Президента України «Про часткову мобілізацію».

АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

«НЕ МОЖНА НАЗИВАТИ СЕПАРАТИСТАМИ ТИХ, ХТО ВБИВАЄ НЕВИННИХ ЛЮДЕЙ, ВОНИ — ТЕРОРИСТИ»

Проблему на Сході України має бути вирішено, адже вона загрожує безпеці всього світу, заявив Президент України Петро Порошенко в інтерв'ю американській телекомпанії CNN.

Говорячи про шляхи врегулювання ситуації на Донбасі, Президент наголосив, що мають бути використані всі засоби для деескалації, розуміння чого він продемонстрував, запропонувавши мирний план та згодом проголосивши режим одностороннього припинення вогню. Глава держави вважає, що у випадку, коли санкції не працюють, є підстави для звернення до Конгресу США про надання Україні для вирішення проблем безпеки спеціального статусу — головного союзника поза блоком НАТО (MNNA Major Non-NATO Ally of the United States), як Ізраїлю, Австралії та Філіппінам. «Це — загроза для всього світу, це — не конфлікт в Україні. Українська нація зараз єдина як ніколи, і світ має знайти правильну відповідь на дії терористів», — наголосив він.

Президент звернувся до Конгресу США із закликом визнати терористами бойовиків та організації, що діють на Сході України, а також всіх, хто їх підтримує. «Це буде важливий жест солідарності, на який ми очікуємо від усього світу», — сказав Петро Порошенко. Президент зазначив, що не можна називати сепаратистами тих, хто вбиває невинних людей, вони — терористи. За його словами, «кожна людина у світі зараз має відчути, наскільки це загрозливо для всіх».

Глава держави наголосив, що є багато доказів того, що Росія підтримує терористів на Сході України.

Президент України окремо зупинився на трагедії, яка сталася в українському небі з малайзійським літаком. Він вважає, що реакція всього світу на цю подію має бути єдиною. «Кожна людина, кожна країна, включаючи Росію, повинні визначитися — бути з терористами або з усім світом», — сказав він. При цьому

Петро Порошенко жорстко відреагував на твердження російської сторони про те, що поряд з малайзійським літаком міг перебувати український винищувач. «Це безвідповідальне і неправдиве твердження», — заявив глава держави, повідомивши, що запропонував фахівцям з Росії приєднатися до міжнародних експертів, які зараз працюють на місці падіння літака. Для забезпечення їхньої роботи, наголосив Президент, у цьому районі призупинено бойові дії.

Він також зазначив, що не бачить жодної різниці між катастрофою пасажирського літака та трагедією 11 вересня 2001 року в Нью-Йорку. Те, що відбувається на Сході, не є внутрішнім конфліктом в Україні, переконаний Президент. «Глобальний світ повинен знайти правильну відповідь на це», — наголосив він. Однією з таких відповідей Президент вважає надання Україні статусу MNNA Major Non — NATO Ally of the United States — головного союзника США поза блоком НАТО.

На сьогодні цим особливим статусом користуються 15 країн світу: Австралія, Аргентина, Афганістан, Бахрейн, Єгипет, Ізраїль, Кувейт, Нова Зеландія, Пакистан, Південна Корея, Йорданія, Таїланд, Марокко, Філіппіни, Японія. Він передбачає як інтенсифікацію політичних та військових консультацій, так і розширення матеріально-технічної допомоги. Держава-союзник також отримує преференції у сфері двосторонньої військово-технічної співпраці, активізуються такі заходи як спільні навчання, участь в інших оборонних проектах. Отримавши відповідний статус, Україна зможе брати участь у спільних з Міністерством оборони США науково-дослідних проектах, купляти високотехнологічні види озброєння, на які для «несоюзників» діють відповідні експортні обмеження.

Максим ПІГАН, «Народна армія»

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АТО

НА ПЕРЕДОВІЙ — ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНІ ЛІКАРІ

За весь час проведення антитерористичної операції на Сході нашої країни поранення різного ступеня тяжкості отримали близько тисячі військовослужбовців. Завдяки професіоналізму медиків у погонах майже половина з них вже повернулася до строю або перебуває на реабілітації.

Про це під час чергового брифінгу для представників ЗМІ розповів директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Віталій Андронатій.

З перших днів АТО військові лікарі врятували на передовій чимало життів. За його словами, всі посади медичних працівників укомплектовані на 100%. З військових госпіталів до зони проведення АТО направлено лікарсько-сестринські бригади, в яких задіяно майже 350 військових лікарів, розгорнуті два мобільні госпіталі.

— У світовій практиці не заведено, щоб лікар вищої категорії працював безпосередньо на полі бою. Але ми пішли на такий крок свідомо, щоб висококваліфікований фахівець рятував людські життя саме на місці отримання поранення. Адже якщо б там не було медика такої кваліфікації, то, можливо, кількість загиблих була б більшою, — наголосив полковник медичної служби Віталій Андронатій.

Окремо він зупинився на евакуації поранених з оточення. Так, під час бою поблизу населеного пункту Зеленопілля загинуло 19 українських військовослужбовців і чотири прикордонники, а поранення отримав 101 військовослужбовець.

— Ситуація ускладнювалася тим, що цей підрозділ перебував в ізоляції. Проте всіх поранених вдалося без втрат евакуювати спочатку до нашого мобільного госпіталю, а потім вже вертольотами доправити до Дніпропетровська, — зазначив полковник медичної служби Віталій Андронатій.

До речі, Україна розраховує отримати від США 300 тисяч сучасних індивідуальних аптечок для військовослужбовців. Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України прийняв рішення переукомплектувати аптечки старого радянського зразка, вилучивши з них непотрібні антидоти проти радіації, хімічних речовин тощо. Таким чином в аптечці залишили два перев'язувальні пакети, кровоспинний джгут і протишоковий засіб.

Також полковник медичної служби Віталій Андронатій повідомив, що триває робота щодо постачання кровоспинних препаратів, зокрема «Гемостопу», який являє собою бинтову пов'язку, просочену хітозаном. Через тиждень до військ будуть направлено перші 20 тисяч цих препаратів.

За його словами, у трьох лікарнях Росії нині перебувають 22 поранених українських військовослужбовці: 20 — в Гуківській лікарні, по одному — в Ростові-на-Дону та Таганрозі. Четверо з них — у важкому стані, один — у комі (на жаль, двоє українських військовослужбовців померли).

Ігор ПАРУБСЬКИЙ, «Народна армія»

РАДА МІНІСТРІВ ЄС

НАДАНО ДОКАЗИ ПІДТРИМКИ ТЕРОРИСТІВ

Під час робочого візиту до Брюсселя Міністр закордонних справ України Павло Клімкін взяв участь у спеціальній зустрічі Ради міністрів ЄС та міністерському засіданні ЄС — країн Східного Партнерства.

Стороні ЄС було поінформовано про хід виконання мирного плану Президента України Петра Порошенка та заходи українського уряду щодо стабілізації ситуації на Сході України. Міністри закордонних справ країн ЄС висловили послідовну підтримку мирному плану Президента України.

Виступаючи перед міністрами закордонних справ ЄС, керівник зовнішньополітичного відомства наголосив, що українське керівництво робить все можливе для забезпечення незалежного та транспарентного розслідування цієї жахливої трагедії під егідою Нідерландів та за участю провідних міжнародних експертів.

Міністр подякував стороні ЄС за незмінну підтримку територіальної цілісності та суверенітету України і фінансову підтримку нашої країни. Він також поінформував про завершення процедури міжвідомчого погодження Угоди про асоціацію між Україною та ЄС та висловив сподівання на її ратифікацію Верховною Радою вже найближчим часом.

Під час заходу очільникам зовнішньополітичних відомств країн ЄС було надано розгорнуті матеріали з доказами безпосередньої участі Росії у дестабілізації ситуації та підтримці терористичних угруповань на Сході України, повідомив прес-центр МЗС України.

З ПЕРШИХ УСТ

«ТЕРОРИСТІВ ПІДТРИМУЄ РОСІЯ, І ТАКИМ ЧИНОМ САМА СТАЄ НАПІВТЕРОРИСТИЧНОЮ ДЕРЖАВОЮ»

— Протягом останніх днів з 23–24 години підрозділи Збройних Сил України на кордоні піддаються масованим обстрілам із мінометів та «Градів» як з території України, так і з Росії, — повідомив Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей представникам ЗМІ.

У районі села Маринівка терористи намагалися прорвати державний кордон. Почастішало масове мародерство. Бандити відбирають автомобілі підвищеної прохідності, скупчуються в місцях, наближених до кордону, аби втікати до Російської Федерації. Про це інформує Управління преси та інформації МО України.

— Агонія бандформувань так званих «ЛНР» та «ДНР» — в розпалі. Про це свідчить і те, що вони не зупиняються у своїх діях ні перед чим. Так, нещодавно до одного з блокпостів під'їхав автомобіль, начинений вибухівкою. І смертник здійснив його підрив. У підсумку загинули три українські військовослужбовці, — повідомив генерал-полковник Валерій Гелетей. — Це нелюдські засоби, війна без правил, а тому нами вже опрацьовані нові методи боротьби щодо знешкодження терористичних банд.

Тоді як на півдні українські підрозділи тримають оборону, на півночі триває наступ, і кільце навколо терористів звужується. Звільнені Рубіжне, Дзержинськ, Сєвєродонецьк та Попасне.

До речі, у Дзержинськ штурмова група Сил спеціальних операцій Збройних Сил України ввійшла спрямовано та стрімко. Однак терористи завдали удар по міськдержадміністрації та підпалили її. Українським військовослужбовцям довелося прийняти бій, вже за кілька годин терористи були розпорошені та панічно відступили, залишивши свою бронетехніку.

За останні три дні у полон взято понад 35 бандитів, також і з керівного складу та снайперів. У них виявлено документи, які засвідчили сумнозвісних терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР».

— Ми не застосовуємо авіацію та артилерію по містах, а лише по околицях, де виявляємо скупчення терористів, — зазначив Міністр оборони України. — Терористи ховають свою бронетехніку на територіях лікарень та інших мирних об'єктів. В окремих випадках по бандитах завдаються точкові удари. Важливо, що в сил АТО з'являється все більше прихильників серед місцевих мешканців. Патріоти інформують підрозділи Збройних Сил про місця скупчення бандформувань, по яких і завдаються удари.

Під час звільнення населених пунктів військові підрозділи знаходять значну кількість мін, розтяжок, нерозірваних боєприпасів. Військові інженери та сапери максимально розміновують будинки та знешкоджують вибухонебезпечні предмети. У звільнені міста за Збройними Силами для підтримання стабільності входять Національна гвардія та міліція.

— Їхня робота дуже важлива, адже зі звільненням міста чимало терористів одягають цивільне вбрання, сідають за стіл, беруть на руки дітей в очікуванні слушного моменту, аби показати зуби, — говорить керівник оборонного відомства. — Коли їх затримують правоохоронці, звісно, вони хапаються за зброю. У місті лунають постріли, але вони поодинокі і вже не лякають мирних мешканців, більшості з яких війна набридла. Під час роздачі продуктів на центральній площі Слов'янська до мене особисто підійшла бабуся та вказала на трьох молодиків, які затесалися в чергу. Так ось, коли їх заарештували, ніхто з мирних людей не сказав і слова на їхню підтримку.

Збройні Сили роблять максимум, аби взяти Донецьк та Луганськ. Із проведенням третьої хвилі мобілізації, за словами Міністра оборони, ротації військових підрозділів на передовій не буде, оскільки є небезпека втратити ті позиції, які зайняті на сьогодні. Наступ Збройних Сил міг бути значно успішнішим, якби не підтримка терористів Росією. Останнім часом, окрім постачання важкого озброєння та техніки, з території цієї країни ведеться обстріл наших підрозділів, дислокованих неподалік кордону.

— Ніні в цьому ні в кого не має бути сумнівів, адже ми маємо беззаперечні свідчення, — повідомив генерал-полковник Валерій Гелетей. — Це, зокрема, космічні знімки, на яких чітко видно позиції «Градів», місця розміщення бойових обслуг, плями спаленої землі від бойового застосування озброєння на російській території.

— Росія підтримує терористів і таким чином сама стає напівтерористичною державою, — резюмував Міністр оборони.

ХРОНІКА АТО

ТЕРОРИСТАМ НА ДОНБАСІ СТАЛО ЩЕ ТІСНІШЕ

УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ МАЙОРЯТЬ НАД ДЗЕРЖИНСЬКОМ, РУБІЖНИМ, СЄВЄРОДОНЕЦЬКОМ, ПОПАСНИМ

Протягом останніх днів на Сході країни у результаті наступу підрозділів українського війська на позиції терористів звільнено населені пункти Дзержинськ, Соледар Донецької області та Рубіжне, Ювілейне, що на Луганщині. Також сили АТО взяли під контроль стратегічно важливий населений пункт Георгіївка в районі Луганська. У цьому населеному пункті сходяться дороги з Алчевська, Ровеньків та Краснодона. Контроль над цими комунікаціями дозволяє перекрити можливість постачання зброї та боєприпасів бандитам, які поки що знаходяться в Луганську.

Майорить український прапор також у місті Сєвєродонецьк Луганської області. В ході операції наші військові звільнили 4-х заручників, яких утримували в полоні близько місяця. Нині в Сєвєродонецьку окремі підрозділи сил АТО займаються обстеженням будівель і шляхів щодо їхнього можливого замінування. Також звільнено населений пункт Попасне Луганської області. Наразі тривають бої за місто Лисичанськ. Щоб не потрапити в повне оточення бандформування з боями та чималими втратами поспіхом залишають місто.

Водночас протягом лише 21 липня терористи 20 разів атакували блокпости та позиції підрозділів Збройних Сил України. Окрім того, з території Росії були обстріляні з мінометів позиції сил АТО поблизу селища Новоазовськ і Кумачеве на Донеччині, а із самохідної артилерії — КПП «Довжанський» Луганської області. Про це повідомив на брифінгу речник інформаційно-аналітичного центру РНБО України Андрій Лисенко.

Також близько опівночі на ділянці кордону в районі селища Станиця Луганської області терористи з території Росії здійснили більше 40 мінометних пострілів по наших позиціях. Після цього російська бойова техніка відійшла у глиб території Росії. Близько 4-ї години ночі терористи повторно обстріляли це ж місце з установок «Град». Втрат серед українських військових немає.

Росія продовжує нарощувати військову присутність уздовж кордону з Україною. Так, до населеного пункту Суджа Курської області Російської Федерації перекинуто війська із Забайкальського та Далекосхідного військових округів. Крім того, в Суджанському районі розгорнуто 2 вузли зв'язку та очікується завезення апаратури таємного зв'язку.

У районі населеного пункту Шевченкове наші військові виявили сліди заїзду з території Росії 14-ти установок «Град», які обстріляли позиції сил АТО. Факт порушення державного кордону задокументовано, відповідні фото- і відеоматеріали направлені в МЗС України та російській стороні.

Протягом 22 липня обстановка на Сході України залишалася складною. Терористи всілякими способами намагалися утримати під своїм контролем міста Луганськ, Авдіївка, Горлівка та Донецьк, зосереджуючи зусилля на зміцненні оборонних позицій у цих містах.

Внаслідок успішно проведених силами АТО операцій зі звільнення міста Рубіжне та населеного пункту Попасне спостерігається активне переміщення терористів та військової техніки до Алчевська.

Крім того, терористи укріплюють та обладнують вогневі позиції й перекидають броньовану техніку в населені пункти довкола Донецька. Також вони залишають свої позиції у передмісті Донецька та відходять до центральної частини міста. При цьому не виключається, що активізація цих переміщень може свідчити про поширення панічних настроїв та спроби залишити місця ведення бойових дій.

Не гребуючи нічим, терористи продовжують системно руйнувати інфраструктуру та перешкоджають роботі місцевих установ. Так, у Луганській області вони підірвали два автомобільні мости між містами Сєвєродонецьк і Рубіжне. У Лисичанську замінували міст через річку Сіверський Донець. Крім того, замінували міст між Сєвєродонецьком та селищем Воєводівка. Також у селищі Вовчоярівка на Луганщині пошкодили два водогони, що призвело до підтоплення цього населеного пункту.

В Артемівську терористи обстріляли енергопідстанцію з установок «Град», у результаті чого пошкодили та знеструмили кілька важливих об'єктів Донбаської енергетичної системи «Укренерго». Найскладніша ситуація з енергопостачанням в Артемівському, Авдіївському, Горлівському, Ясинуватському та Мар'їнському районах.

Серед місцевих мешканців посилюється обурення діями терористів. Після того, як на фугасній міні підірвалися підлітки, жителі Лисичанська Луганської області висунули терористам ультиматум з вимогою покинути місто.

Для якнайшвидшого відновлення мирного життя у звільнених містах та повернення переселенців «Укрзалізниця» запустила швидкісний експрес «Інтерсіті» за маршрутом Київ — Слов'янськ — Краматорськ. Також відновлено рух автобусів у напрямку Слов'янська та Святогорська Донецької області.

Підготував Роман ВУС, «Народна армія»

Відділ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК ТА РЕФОРМУВАННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ 0(44) 489 50 03

Народна армія
24 липня 2014 року

●БУДНІ АТО

ВАЖЛИВА МІСІЯ НЕЧИСЛЕННОГО ПІДРОЗДІЛУ

Фото Вадима КОВАЛЬОВА

Одним із головних завдань українських військ у зоні антитерористичної операції (АТО) є блокування та ізоляція району, де діють незаконні збройні формування (НЗФ) терористів. Адже зупинити розповсюдження терористичної зарази, а в подальшому і гарантовано знищити її можливо лише тоді, коли вона надійно локалізована.

До блокування району та контролю за його шляхами та комунікаціями в ході АТО залучаються представники різних силових відомств України, але головне навантаження, зокрема з безпосереднього несення служби на так званих блокпостах виконують військовослужбовці Збройних Сил України. Сьогодні ці невеликі численні пости, розкидані по зоні АТО, виконують цілий комплекс завдань — від контролю за пересуванням людей та транспорту в зоні АТО до перекриття та оборони певних оперативних напрямків від атак терористів. То чим і як живуть сьогодні українські військовики, які несуть службу в цих польових міні-фортецях?

Оманливий спокій

Цього сонячного й доволі спекотного літнього дня мені довелося побувати на одному з віддалених від органів управління АТО блокпостів, де несуть службу військовослужбовці з однієї окремої механізованої бригади ЗС України. Розташований він на півдні Донецької області, на перетині двох шляхів, що справляє враження тихого та дещо навіть «пасторального» місця. Якщо ж придивитися уважніше, усвідомити суть та сенс його діяльності, розумієш, що насправді це зовсім не так…

З мирного настрою до реального, суворого сприйняття дійсності доводиться переходити дуже швидко, щойно потрапляєш у розташування цього невеличкого підрозділу піхотинців. Замасковані та окопані БМП-2 із спрямованими в бік оманливої «зеленки» стволами 30-мм автоматичних гармат, напружений та пильний погляд навідника спареної зенітної установки ЗУ-23–2, що також «дивиться» в бік тієї ж «зеленки», небагатослівні бійці, які, страхуючи один одного, сторожко перевіряють автомобільний транспорт, що проїжджає повз розташування поста. Напруження та готовність до негайних дій відчувається навіть у повітрі.

Небагатослівний практик

Перше, що впадає в очі, коли потрапляєш сюди, це грамотне облаштування позиції підрозділу. Блок обладнаний (і що характерно, продовжував обладнуватися під час мого перебування на посту, екскаватор працелюбно копав нові та поглиблював старі укриття для бронетехніки) за всіма правилами. Вогневі засоби на поста замасковані, рознесені один від одного на певну відстань, якщо не придивлятися, то можливо помітити лише ті, які залучаються безпосередньо до прикриття проїжджої частини шляхів, а це не більше 30% від того, чим озброєний підрозділ, решта дбайливо замасковано та убезпечено. Відчувається, що й сектори ведення вогню пристріляні, обладнані як основні, так і запасні укриття для особового складу, те саме стосується вогневих позицій (окопів) для стрільців. Тож будь-якому військовому тут стає зрозуміло, що облаштуванням поста керує грамотний та обізнаний військовий фахівець, справжній командир.

СИСТЕМА БОЙОВОЇ ОХОРОНИ НА БЛОКПОСТУ ПОБУДОВАНА ВЕЛЬМИ ГРАМОТНО: ТУТ І МІННО-ВИБУХОВІ ЗАГОРОДЖЕННЯ, І СИГНАЛЬНІ МІНИ

А ось і він сам — старший лейтенант Руслан Гудзь. Саме він командує підрозділом, що несе службу на цьому блокпосту. Попри доволі молодий вік, в ньому все видає справжнього військового професіонала — від того, як він тримає зброю, до того, як розповідає про життя-буття українських військовослужбовців на Донбасі.

Нічого дивного в цьому немає. У 2004 році Руслан закінчив військовий інститут. Дійсну військову службу проходив у частині спеціального призначення. Згодом звільнився з армійських лав. Але набуті знання та навички нікуди не поділися. Тож, коли Батьківщина покликала знову «до строю», професійних знань, навичок й певного досвіду йому цілком вистачило, щоб знову очолити підрозділ. Зокрема і щодо організації та несення служби на блокпостах. Загалом його небагатослівні відповіді містять глибоку впевненість не тільки у власних силах, досвіді і своїх підлеглих, товаришах по зброї, а й переконаність у правильності своєї справи.

Лише добровольці

— Ми тут всі добровольці. Тут служать лише ті, хто свідомо, незважаючи на всі труднощі, дійсно вирішив будь-що боронити Україну в справжній бойовій обстановці, — розповідає один з офіцерів бригади, який супроводжував мене на посту.

Загалом військовослужбовці, з якими довелося поспілкуватися на блокпосту, на труднощі, пов'язані з виконанням зав-дань АТО, чи то через сором'язливість, чи то через притаманну їм небагатослівність, як і в їхнього командира, не надто нарікають. Хоча я досить наполегливо розпитував їх про рівень забезпечення та постачання необхідного їм для «життя та бою».

ТЕОРІЯ ТУТ ЗВЕДЕНА ДО НЕОБХІДНОГО МІНІМУМУ, А ГОЛОВНИМ КРИТЕРІЄМ Є ПРАКТИКА ЗБРОЙНИХ ЗІТКНЕНЬ

Ось як про це сказав їхній командир: «Це, звичайно, не курорт і не весела прогулянка на природі, певні складнощі є, але особливих труднощів щодо налагодження повсякденного життя в нас немає. Є польова кухня, регулярне постачання продовольства та води більш-менш налагоджене. Також допомогу нашим військовослужбовцям надають волонтери та добровольці, особливо з нашої області, які допомагають усім, чим можуть, — від продовольства до побутових речей та елементів спорядження. Буває, що й місцеві підкидають продукти або води питної».

Тут помилок не пробачають

Що стосується практичних дій блокпостівців, то, за словами старшого лейтенанта Руслана Гудзя, наявність у військовослужбовців реального бойового досвіду дозволяє сьогодні досить успішно виконувати поставлені перед підрозділом завдання.

— Ми протягом короткого часу призвичаїлися до манери дій противника. Періодичні обстріли наших блокпостів із «зеленки», зокрема з важкої піхотної зброї, снайперський вогонь, рейдові дії невеликих мобільних груп терористів або з метою диверсій, або з метою розвідки дуже швидко змусили нас діяти грамотно і ефективно. Тож не дивно, що в підрозділі з'явились й справжні «аси» таких протидиверсійних дій. Наприклад, сержант Руслан Ткачук, рядові Анатолій Сущ та Андрій Слюсарчук. Ці хлопці неодноразово відзначались своїми вправними діями у зіткненнях із противником.

Можна впевнено констатувати, що зовсім невипадково сьогодні несення служби на цьому блокпосту організовано вельми продумано та професійно. Наприклад, щоденний контроль транспортних засобів здійснюється «подвійним способом» зі страховкою, в ньому задіяна гранично необхідна кількість бійців, які майже до автоматизму відпрацювали всі необхідні для цього навички та вміння. Вони діють цілком впевнено та пильно, адже чітко знають, як, коли і яким саме чином, навіть суто ззовні, якісно перевірити той чи інший автомобіль, виявити потенційно небезпечну людину серед водіїв та пасажирів або перевірити вантаж і при цьому не наразитись самому на небезпеку та не наразити на неї ж товариша, який тебе страхує.

Завжди в постійній готовності в підрозділі знаходиться резервна група, яка щомиті готова вступити в бій та відбити раптовий напад терористів. Загалом бійці на блокпосту доволі ретельно і пильно ведуть спостереження за периметром та прилеглою до посту територією. Нині нікого з них мирний вигляд численних кукурудзяних полів та густих лісопосадок навколо посту в оману не введе. Адже з них щомиті можуть пролунати постріли. Тож вони завжди готові дати відсіч терористам.

Загалом система бойової охорони на блокпосту побудована вельми грамотно: тут і мінно-вибухові загородження, і сигнальні міни, тож «сюрпризів» для терористів, які наважаться наблизитися до піхотинців, щоб їх обстріляти, цілком вистачить. Крім того, в підрозділі з метою своєчасного виявлення небезпеки організовано чергування снайперів та спостерігачів.

За словами старшого лейтенанта Руслана Гудзя, такого роду практичний досвід дій, який наші військовослужбовці сьогодні набувають у зоні АТО, безперечно, надзвичайно цінний. Адже він має особливе практичне значення. Теорія тут зведена до необхідного мінімуму, а головним критерієм є практика збройних зіткнень. Причому реальний противник у цьому сенсі є досить прискіпливим «екзаменатором», адже за будь-які помилки, недбалість та недопрацювання наказує досить жорстко. І було б досить доречно, як каже Руслан Гудзь, узагальнити цей досвід та активно використовувати при професійно-практичній підготовці наших військовослужбовців як безпосередньо в частинах та підрозділах, так і в навчальних центрах.

Костянтин МАШОВЕЦЬ, «Народна армія»

●ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

БУДІВЕЛЬНИК ЗА ФАХОМ, РОЗВІДНИК ЗА ПОКЛИКАННЯМ

Дмитро Боголюб про оголошену часткову мобілізацію дізнався, коли перебував за кордоном — у Польщі. Полишивши всі справи, тридцятип'ятирічний чоловік повернувся на Батьківщину і без вагань пішов у військкомат.

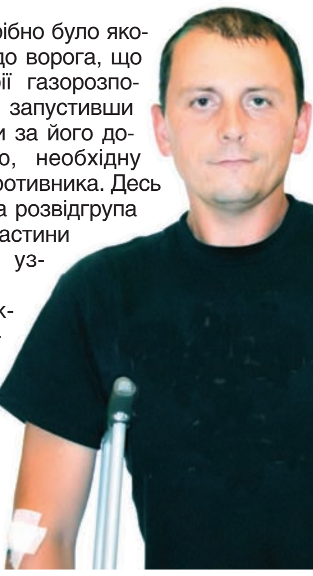
Призначення він отримав до однієї з механізованих бригад. Там, хоч і просився в розвідники, потрапив до іншого підрозділу. У військовому містечку на Житомирщині надового доброволець не затримався, вже за кілька днів батальйон, у якому він служив, відправили на полігон. Близько двох тижнів вишколу на Широкому Лані, а звідти — передислокація, спочатку в Запоріжжя, а вже потім — в зону проведення антитерористичної операції. А далі — служба на блокпостах, обстріли, супровід вантажів та багато іншого. Невдовзі його рапорт все ж задовольнили — отримав довгоочікуване призначення в розвідувальний підрозділ частини.

Його мирна професія — будівельник. Закінчивши Київський будівельний університет, Дмитро займався улюбленою справою — зводив житло. Найбільша гордість у його житті — десятирічна дочка Ангеліна. Найбільше прагнення — захистити її від війни. Саме тому й вирішив стати добровольцем та взяти до рук зброю.

— Щоб захистити наших дітей, у нас немає іншого вибору, ніж якнайшвидше покінчити з терористами, — пояснює Дмитро. — І тому, якщо буде потрібно, після одужання я знову проситимусь на передову.

Нині він перебуває в Ірпінському військовому шпиталі, куди потрапив через поранення: осколки після вибуху ворожої «розтяжки» влучили в голову, руку і ногу.

Сталося це вже на підступах до Луганська, під час виконання чергового завдання. Розвідники отримали наказ випробувати в бойових умовах новий безпілотник, щойно прийнятий на озброєння підрозділу. Їхня група із шести бійців вирушила від нашого блокпоста в сторону позицій терористів. Адже потрібно було якомога ближче підійти до ворога, що окопався на території газорозподільного комплексу і, запустивши безпілотник, отримати за його допомогою інформацію, необхідну для оцінювання сил противника. Десь за кілометр до об'єкта розвідгрупа розділилася на дві частини та продовжила рух уздовж «зеленки».

Ворожу «розтяжку» не помітив і зачепив напарник. Дмитро лише встиг почути характерний хлопок і крикнути: «Лягай!», — як поряд рвонуло. На щастя, товариші впали на землю миттєво, хто де був. Це і врятувало їхнє життя — коли огляділися, обабіч помітили ще дві РГД-5, встановлені противником. А якби сахнулися в сторони від першої, яку зачепили — накрило б усіх.

Дзвін у вухах завадив почути, як із «зеленки» по них вдарили автоматні черги. Дмитро зрозумів це по характерних спалахах на протилежному боці лісопосадки, потрібно було вибиратися... Відстрілюючись, під прикриттям димової завіси вояки добралися до своїх. Тільки тут Дмитро відчув, що його таки «зачепило» — боліло у голові, кров із ран на руці й нозі вже встигла запектися на одностроях.

Потім був польовий шпиталь під Ізюмом, операція в госпіталі в Харкові, а тепер — лікування в Ірпені.

Солдат-доброволець Дмитро Боголюб точно знає чим займатиметься тоді, коли на нашій землі відновиться мир і спокій. Це він вже вирішив, що обов'язково повернеться на Донбас. Щоб зводити донеччанам нові оселі й відбудовувати край після війни, яку нам нав'язали.

Іван СТУПАК,
«Народна армія»

●ВІЙНА ЗБЛИЗЬКА

ЯК РОСІЙСЬКУ РЕПОРТЕРКУ ВРЯТУВАЛИ УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ

Коли 4 липня зі Слов'янська масово тікали терористи, російська репортерка-фрілансер Марина М. вирішила залишитися в місті та продовжити спостерігати за розвитком подій.

Техніка терористів після нічного бою на трасі Слов'янськ — Краматорськ

— Я перебувала у будівлі Укртелекому, адже то було єдине місце, де працював Інтернет і можна було передавати матеріал інформаційним агентствам, — розповідає російська репортерка. — Раптом навколо в будівлі почався рух. Всі збиралися тікати, адже стало відомо, що до Слов'янська підійшли підрозділи української армії. Проте я вирішила залишитися в місті та, за потреби, сховатися у бомбосховищі.

Але ватажки терористів посадили журналістку у «Волгу», якою вирушили до Краматорська, звідки пообіцяли евакуювати її додому. Виїхавши з міста, машина наблизилася до блокпоста українських військових, та потрапила під обстріл.

— Я сиділа в автівці з лівого боку. Із засобів захисту в мене був лише шолом, — згадує репортерка. — Скрізь лунали автоматні черги. Кулі розбили скло. Я почула, як один з бойовиків наказав покинути автівку. Виповзши з неї та скотившись зі схилу дороги в кювет, я лежала, заціпенівши від жаху. Наді мною пролітали кулі та осколки мін, мене обсипувало землею. Чула, як хтось називав моє ім'я, але підняти голову мені було страшно.

— Так я пролежала хвилин з десять, доки не вщухла стрілянина, а тоді підійшли українські військові, — розповідає журналістка. — Вони спочатку забрали дівчину, яка лежала з автоматом неподалік, наказавши їй відкинути зброю та підняти руки. Проте я молилася, щоб мене теж скоріше забрали з того місця. Згодом прийшли і за мною. Я дуже зраділа українським військовим, що нарешті виберуся з того пекла. Обійняла всіх та розцілувала. Згодом військові нас завели в намет.

Там наказали лягти на підлогу. Стало чути гуркіт важкої техніки, що наблизилася та почала розстрілювати український блокпост. Знову розпочався бій.

— По намету вівся прицільний вогонь. Від осколків снарядів він став схожий на пошарпане вітрило. Згодом нас перемістили у бліндаж, де можна було сховатися за мішки з піском та молитися, щоб усе це скоріше скінчилося, — розповідає Марина. — Обстріл тривав довго, години зо три. Ми чули, що в українських військових було три «трьохсоті» та один «двохсотий». Одного «трьохсотого», якого перетягнули в бліндаж, звали Олег. Він отримав кульове поранення у плече. Я допомагала накласти йому джгут та зробила декілька уколів знеболювального, адже від болю він почав втрачати свідомість. Після години затишшя почали детонувати боєприпаси у підбитому танку, що горів. Здавалося, що цей бій ніколи не скінчиться, тож і я втрачала свідомість. А український військовий весь час обстрілу прикривав мене своїм тілом.

— Сьогодні в російських та українських ЗМІ подається багато дуже протилежної інформації, — розповідає журналістка. — Проте результат у цього один — загибель сотень людей. Тож я мала потрапити на Донбас та зробити власний репортаж, подивившись на цю війну зблизька.

— З того, що довелося побачити, я дійшла висновку, що так звані ополченці — це люди, які, скориставшись дуже спірними політичними аргументами, взяли до рук зброю. До того ж серед них не всі є адекватними, а є й такі, за ким тягнеться шлейф скоєних вбивств та розправ з інакодумцями.

— Натомість на українському блокпосту довелося побачити справжніх професійних військових, які мають чисті думки, сповнені високого духу патріотизму щодо захисту своєї Вітчизни, збереження людських життів та готові надати допомогу пораненим на полі бою незалежно від того, ким вони є.

— Я бачила, як тій дівчині-бойовику українські військові надавали допомогу під мінометним обстрілом, перев'язували рани, підсвічуючи ліхтариком. Я цього ніколи не забуду.

Після цієї розповіді російська журналістка сказала, що дуже вдячна українським військовим та додала, що не вважає ведення бойових дій вирішенням проблемних питань у цьому конфлікті. А все, що відбувається, є провиною політиків.

Вадим КОВАЛЬОВ,
«Народна армія»
Фото автора

Народна АРМІЯ

24 липня 2014 року

●АРМІЯ ВОЛОНТЕРІВ

СОЛДАТЕ! ПРО ТЕБЕ ДБАЄ І ЗА ТЕБЕ МОЛИТЬСЯ ВСЯ УКРАЇНА!

Я повертався з відрядження із зони АТО з гордістю за нашого солдата, за наше високопатріотичне військо, яке на очах набуває нової якості. Але, зважаючи на подальші поповнення загонів терористів військовими спецами з російської сторони, нарощування їхньої технічної підтримки, боротьба за цілісність та незалежність України буде важкою. І стане переможною, якщо буде всенародною.

Волонтери у батальйоні «Київ-1» у Слов'янську

Фото Вадима КОВАЛЬОВА

Іншими словами, Путін реалізує свої імперські плани настільки, наскільки ми йому це дозволимо. У цьому контексті надзвичайно важливо, щоб, з одного боку, в наших солдатів не виникало враження, що війна на Донбасі, крім них, нікого не цікавить. З іншого, щоб ніхто в суспільстві собі не дозволяв у різний спосіб заробляти на цій війні, віддаляючи її кінець.

Народне плече підтримки важко переоцінити

Коли дехто з народних обранців передає нашим солдатам зубні щітки, туалетний папір, тапочки гумові, розповідаючи про це усій країні з телевізійних екранів, намагаючись створити образ великого патріота, то за нинішньої ситуації у країні та окремих настроїв у суспільстві така «благодійність» може мати зворотний ефект. Бо із зубною щіткою російського найманця з нашої землі не виженеш. Люди знають, скільки грошей викидається під час передвиборної кампанії у гонитві за депутатським мандатом. Виходить, що він для окремих обранців дорожчий за життя солдатів, які нині воюють і гинуть за територіальну цілісність та незалежність країни. Інколи складається враження, що дехто більше стурбований своїми політичними рейтингами, ніж реальним рішенням проблеми на Донбасі. Водночас мільйони пенсіонерів, людей похилого віку (пережитого багатьма з них вистачило б не на одну долю), віддають зі своєї пенсійної тисячі сто-двісті гривень на підтримку війська. Я впевнений, вони дійсно щиро переймаються нашою обороноздатністю та європейським майбутнім.

Хіба парламентські довгожителі, які затверджували багато років бюджет країни, зокрема і війська, не бачили, що воно бездумно скорочується і фінансується за остаточним принципом? Багато років грошей бракувало навіть на обмундирування солдатів, не кажучи про регулярні військові навчання, закупівлю нових зразків ОВТ. Чи варто після такої економії на війську дивуватись, як складно нині вирішуються задавнені проблеми військових.

Завдяки величезним зусиллям уряду (зважаючи на нинішній стан економіки та наповнення бюджету), мобілізації ресурсів Міноборони, логістику війська в рекордно короткі строки вдалося підтягнути. У цьому контексті, як на мене, також необхідно віддати належне армії волонтерів. Їхню роль, особливо в перші місяці ведення АТО, поки державна машина переналаштовувалась на нові рейки, важко переоцінити.

Особисто я із самого початку подій на Донбасі притримувався думки, що нам не варто надто сподіватися лише на те, що «Захід нам допоможе». Бо ці слова часто не підкріплюються ділом. Ми бачимо, що світ не єдиний в оцінці дій Росії на Сході України. Існує помітна різниця між жорсткою позицією США та значно м'якшою в деяких країн Євросоюзу. Такими є політичні світові реалії, які мусимо враховувати. Хоча останні заяви США і рішення позачергового саміту Євросоюзу дещо обнадіюють. Звичайно,

БОЙОВИЙ ДУХ НАШИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ БАГАТО В ЧОМУ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ПАТРІОТИЧНОЇ АКТИВНОСТІ СУСПІЛЬСТВА, ЙОГО ЗГУРТОВАНОСТІ ДОВКОЛА ПОДОЛАННЯ ЗАГРОЗИ ДЛЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ДЕРЖАВИ

для нас і надалі буде важливою міжнародна підтримка. Однак Україна має передусім розраховувати на власні сили, вирішальну роль у протидії зовнішній агресії ми мусимо відіграти самі.

Сьогодні багато українців зі зброєю в руках та в тилу, дбаючи про забезпечення війська, щиро віддаються служінню та захисту незалежності Батьківщини. Наші солдати виявляють мужність і героїзм у боях за визволення Донбасу від терористів. Це кращі сини нашої країни, які свідомо, за велінням серця і совісті, залишивши вдома матерів, дружин та дітей, пішли виганяти ворога з української землі. І тут маю наголосити, що перемоги в боях безпосередньо залежать не лише від патріотичності та професійності солдатів. Але й від тилу, від того, який фінансовий ресурс державою спрямовується на військо, як воно забезпечується необхідним озброєнням та військовою технікою. Не менш важливо, особливо для солдатів на передовій, які настрої і дух панують у суспільстві. Бойовий дух наших військовослужбовців багато в чому залежить від патріотичної активності суспільства, його згуртованості довкола подолання загрози для незалежності держави.

На сторінках «Народної армії» ми вже неодноразово розповідали про приклади надання допомоги нашим солдатам колективами підприємств і пересічними громадянами. Серед моїх знайомих є такі, котрі кілька місяців тому взяли відпустки, а деякі й звільнилися з роботи, відійшли від ведення бізнесу, аби активізувати в суспільстві роботу, спрямовану на підтримку Українського війська. Один з них — Олег Свірко. Минулого місяця разом з ним ми возили до 11-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь» (коли той готувався у «Десні» до виконання завдань за призначенням), бронежилети, спеціальні тактичні окуляри, медикаменти, харчі, придбані на зібрані у наших трудових колективах кошти. Нещодавно Олег з іншими волонтерами відвідав цей батальйон у зоні АТО (нині він виконує завдання на горі Карачун). Цього разу привезли ще більше необхідних товарів, серед яких тепловізори, далекоміри, бронежилети, шоломи, спеціальні фільтри для очистки води, ліхтарики…

— Ми розуміємо, що держава робить усе можливе, але забезпечити всім необхідним швидко і в повному обсязі не може. А люди вже там, і допомога їм потрібна сьогодні. Я вважаю і своїм громадянським обов'язком, і обов'язком усіх нас, хто любить свою країну, допомагати своїм захисникам, допомагати нашій державі отримати реальну незалежність, свободу і будувати ту країну, про яку ми всі мріємо, — каже Олег Свірко. — Ми зрозуміли: щоб наші солдати були добре екіпіровані, мали необхідне сучасне обладнання та озброєння, власними силами не обійтися, — продовжує Олег. — Тому вирішили залучити ЗМІ, зробити сторінку «Допоможемо армії разом» на сайті підприємства та розмістити інформацію у Facebook. І люди почали допомагати: хтось перераказує кошти, хтось привозить необхідні товари (їхній перелік висить на сайті підприємства). Ми всіх запитуємо, хто вони, звідки, аби солдати знали, хто їм допомагає. Але багато які з благодійників не називаються, мовляв, не ми головні герої сьогодення, а ті солдати, які щодня, ризикуючи життям, відстоюють інтереси нашої держави.

МЕШКАНЦІ ДОНБАСУ МАЮТЬ ЗНАТИ ПРАВДУ ПРО ТЕ, НАВІЩО КРЕМЛЬ, РОСІЙСЬКІ ЗМІ ЦИНІЧНО СПОТВОРЮЮТЬ ІНФОРМАЦІЮ, ФАЛЬСИФІКУЮТЬ ПОДІЇ НА ДОНБАСІ

Одна з моїх колег, журналіст популярної в Україні газети донедавна перемикала телевізійні новини, вважаючи, що не може вплинути на ситуацію на Донбасі, а повідомлення про нові жертви викликають лише глибокі переживання. Але після відрядження до зони АТО з групою волонтерів, спілкування з нашими солдатами, дівчина нині активно переймається проблемами наших захисників. Зокрема вона щодня опікується лікуванням одного з поранених солдатів. І твердо вирішила, що дбатиме про цього захисника, поки той не видужає повністю.

Солдате, пам'ятай, нині мільйони українців щиро ладні віддати останню сорочку, аби наш народ переміг. Аби наше військо було сильне не лише високим патріотичним настроєм, а й сучасним озброєнням. Тобою, солдате, пишаються, за тебе моляться і вірять у тебе!

Необхідно відновити інформаційну об'єктивність

На мій погляд, одна з умов, яка дозволить нам відстояти цілісність і незалежність країни, є перемога у війні за прихильність мешканців Донбасу. Звертаю увагу на те, що від ступеня довіри тамтешніх мешканців до силових структур України безпосередньо залежатимуть терміни проведення АТО, втрати серед військовослужбовців та цивільного населення, час переходу до звичного мирного життя громадян України — мешканців Луганської і Донецької областей. Це є аксіомою для будь-яких збройних конфліктів сучасності.

Абсолютна більшість офіцерів, сержантів та солдатів Українського війська демонструють доброзичливе ставлення до мешканців населених пунктів, очищених від незаконних збройних формувань, всебічно їм допомагають, віддають воду, їжу та медичні препарати, ризикують власним життям під час доставки гуманітарної допомоги в небезпечні райони та під час розмінувань об'єктів інфраструктури та територій.

І про це потрібно розповідати мешканцям Донбасу, щоб вони знали, що за їхню землю і свободу віддають життя солдати з різних куточків України, що нині уряд вишукує кошти, аби і надалі надавати гуманітарну допомогу, вживаються невідкладні заходи задля відновлення функціонування та життєзабезпечення інфраструктури, підприємств, установ та організацій.

Нещодавно, поки що лише на території Слов'янська та Краматорська, відновлено трансляцію кількох українських телеканалів. Мешканці ще багатьох населених пунктів Донбасу перебувають в інформаційній ізоляції, під впливом російської пропаганди. А вони мають знати правду про те, навіщо Кремль, російські ЗМІ цинічно спотворюють інформацію, фальсифікують події на Донбасі. Вони мають розуміти, що в минулому немає рішень для майбутнього. Нині навряд чи можна ефективно застосовувати ідеологічні або національні конструкції минулого. Словом, ми мусимо реваншуватись у інформаційній війні. І головне у цій боротьбі — відкрити тамтешнім мешканцям очі на правду, на те, кому вигідна слабка Україна, переконати, що життя українців і у Вінниці, й у Слов'янську може бути кращим, якщо позбавитися тягаря минувшини. Люди мають отримувати об'єктивну інформацію про події на Донбасі та цілі їхніх головних сценаристів.

Мешканці звільнених міст потребують не лише відновлення інфраструктури їхніх міст, поставок харчів, але й інформаційних продуктів: газет, теле-радіо трансляцій. Розуміючи значення інформаційної складової в нинішній неоголошеній Україні сусідом війні, у процесі повернення регіону до мирного життя деякі творчі колективи українських газет (зокрема і «Народна армія»), волонтери активно намагаються заповнити інформаційну прогалину в «гарячому» регіоні. Пропонуємо всім нашим колегам, волонтерам долучитися і до цієї важливої справи.

Дмитро РОМАНЮК,
Київ

●ЯК ЦЕ БУЛО

Нещодавно українські військові звільнили від бойовиків місто Краматорськ. Що відбувалось там під час окупації, погодився розповісти один з місцевих активістів, які навіть у цілковитій ізоляції боролися з терористами власними силами.

ЖИТТЯ ПІД ПРАПОРОМ ТЕРОРИСТІВ

«На мою думку, все розпочалося з політичних спекуляцій на тему так званого «мовного питання», — розповідає Антон К. — Серед населення активно сіяли невдоволення новою владою. В місті з'явились невідомі молодики з російським акцентом, які підбурювали людей на боротьбу проти України та закликали до об'єднання з Росією. Відправною точкою стало захоплення невеличкою групою озброєних людей міського відділу міліції».

Зі слів Антона, на той час у відділі було приблизно 80 озброєних співробітників, зброї вистачало на 300 осіб. Чому вони склали зброю та дозволили захопити будівлю, згодом встановить слідство. Нападники діяли дуже професійно, це було зрозуміло навіть пересічним громадянам. Усе, що відбувалося, було схоже на добре розіграний сценарій. Одразу після захоплення міліції в місті відбулися захоплення приміщення міської ради та інших адміністративних споруд.

Окупанти відразу заблокували українські засоби масової інформації. Життя змінилося з початком проведення антитерористичної операції. Тоді в місті було звільнено будівлю СБУ. Згодом військові відійшли до аеродрому та організували там кругову оборону. Однією з причин, можливо, була велика кількість агресивно налаштованих людей, які почали блокувати військову техніку. У місті ставало все тривожніше. В один день зачинилися всі великі магазини.

Напередодні так званого «референдуму» місто опинилося в повній блокаді. Більшість продуктів харчування, що завозилися в місто невідомими шляхами, були прострочені. Місцеві мешканці намагалися зробити запаси продовольства та медикаментів. Вулицями вешталися люди зі зброєю, в населення забирали автомобілі, невідомі стукали у двері та вимагали пред'явити їм документи. Паспорти громадян України рвали на очах у власників. Згодом розпочалися пограбування інкасаторських машин, люди залишилися без пенсій та зарплат. Ще якийсь час діяли розрахунки за допомогою платіжних карт, але й вони згодом припинились.

Місцеві активісти почали гуртуватись. Ті, хто активно виявляв свою позицію, раптово зникали. З їхньої групи таким чином пропало близько 40 осіб, про яких і досі немає жодної інформації. На вулицях дедалі частіше лунали постріли.

З боку так званого «старого міста», де розпочинаються поля, відчувався, за словами місцевих, трупний запах.

Антон працював у центрі міста у невеличкій крамниці, тож практично всі новини стікалися до нього.

— Спочатку ми не мали змоги передавати інформацію нашим військовим, — розповів Антон. — Згодом ми налагодили контакти з вояками, які закріпились на аеродромі. Деякі дані про терористів передавали через мого брата Олександра журналіста. Не маючи зброї, хлопці та дівчата почали купувати бензин та робити схованки неподалік від позицій бойовиків з метою закидати їх з тилу «коктейлями Молотова» в разі наступу наших військових. Було навіть кілька випадків, коли вони відловлювали одиноких сепаратистів, забирали в них зброю та особисті речі. Згодом зброю ховали неподалік одного з українських блокпостів та залишали записки. Відкрито підійти до блокпоста зі зброєю в руках ніхто не наважився, бо могли б потрапити під обстріл.

Підтримку певної кількості місцевих мешканців терористи відчували хіба що до початку другої активної фази АТО. На першому етапі тим, хто взяв у руки зброю, платили в середньому від 100 до 300 гривень на добу. Згодом, коли в терористів закінчилися гроші, певна кількість бойовиків склали зброю. Загарбники почали ходити по оселях та примусово виводили чоловіків на будівництво різноманітних укріплень. Під час припинення вогню українськими військовими в Краматорську провели кампанію з набору добровольців. Кілька тисяч мешканців віком від 18 до 21 років взяли до рук зброю. У кар'єрі біля парку «Ювілейний» цілодобово лунали постріли, групи молодих людей крокували (марширували) вулицями міста. Цікаво, як заманювали чужинці у свої лави? Терористи не припиняли обстрілювати місто з мінометів, що видавалося за дії Національної гвардії. Після влучення двох мін у шостий поверх багатоповерхівки (одна з них не розірвалася) на місце події у супроводі деенерівців приїхали російські журналісти. Кореспондент на камеру розповів про пошкодження 6 житлових будинків та близько 120 загиблих серед цивільного населення (насправді було лише двоє легкопоранених).

На той час більшість місцевих жителів, які підтримували Україну, вже виїхали з міста на українську територію, проросійськи налаштовані громадяни поїхали до Росії. Ті ж, хто залишився, у своїй більшості або не мали куди їхати, або підтримували ДНР. До речі, у залишені оселі відразу навідувалися мародери, які за лічені години вирізали навіть батареї опалення.

Коли закінчилося одностороннє перемир'я та розпочалися артилерійські обстріли позицій бойовиків українськими військовими, ставлення багатьох місцевих кардинально змінилось. Вони вимагали від бойовиків піти з міста геть. Люди змушені були переселитися під землю — у підвали, старі бомбосховища, різноманітні копанки.

Антон із дружиною та донькою по кілька разів на добу був змушений залишати оселю та спускатися в підвал будинку. «Я жив на першому поверсі, тож вхід у підвал був поряд із квартирою. У передпокої напоготові завжди стояли кілька рюкзаків з речами першої необхідності. Почувши звуки вибухів, ми відразу хапали доньку та бігли у підвал. Поки дружина несла доньку, я намагався винести речі та зачинити квартиру», — згадує Антон.

У цьому жаху вони жили кілька діб. За допомогою друзів їм вдалося вибратися з міста за кілька днів до його звільнення. Наразі Антон із родиною мешкає у брата під Києвом. Вони планують повернутись до рідного міста, до речі, там залишилася мати дружини. Як повідомили друзі, в їхній будинок у Краматорську під час чергового обстрілу влучив снаряд, але квартира не постраждала.

— Повернемося додому та почнемо нове життя в оновленій єдиній країні — Україні! — зазначив Антон.

Олексій МАЗЕПА,
«Народна армія»

●КОЛИ СТИХЛИ ПОСТРІЛИ

КРАМАТОРСЬК ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ

Звільнений від бойовиків Краматорськ поступово повертається до мирного життя. Люди почали отримувати пенсії та інші соціальні виплати. У місті розбирають барикади та завали, починають працювати комунальні служби. Але ліквідація барикад сповільнюється тим, що кожну будівлю і завал українські військові перевіряють на наявність вибухонебезпечних предметів, мін і снарядів, що не розірвалися. Над усіма адміністративними будівлями Краматорська Донецької області майорюють українські прапори, а по відновлених рейках знову ходять трамваї, повідомляє прес-служба Донецької облдержадміністрації.

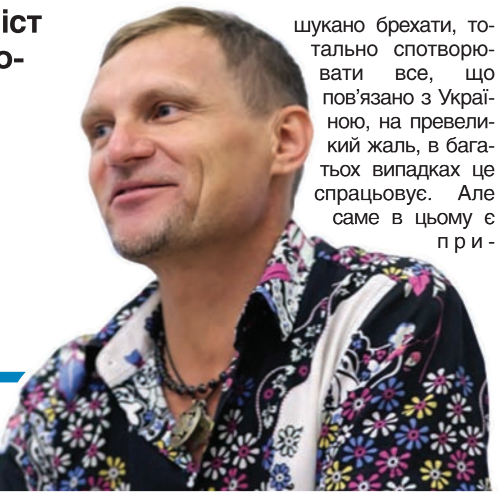
— Попри те, що під час окупації парк маршрутних таксі значно постраждав, адже було викрадено і спалено багато автомобілів, зараз не відчувається дефіциту в транспортних засобах. Рух на всіх маршрутах відновлено, — зазначили в обладміністрації.

У міськраді також створено робочу групу, яка фіксує руйнування об'єктів внаслідок бойових дій. Під час обстрілів постраждали будівлі соціального призначення, приватні домоволодіння і торговельні споруди. У деяких будинках вибиті шибки, прострелені стіни.

— Всім жителям, чиї будинки постраждали, буде надана допомога у відновленні та ремонті приміщень, — зазначається в повідомленні пресслужби облдержадміністрації.

●КОЛИ Б'ЮТЬ ГАРМАТИ, МУЗИ НЕ МОВЧАТЬ

Олег Скрипка — легенда українського року, вокаліст гурту «Воплі Відоплясова», засновник кількох етнофестивалів. А в непростий для України час він як справжній патріот дає концерти у військових підрозділах. Так, під час благодійного виступу для воїнів-десантників та місцевих мешканців селища Гвардійське на Дніпропетровщині нам вдалося поспілкуватись з артистом та дізнатись про його настрої з огляду на сьогодення та плани щодо «музичної» підтримки наших військових.

«МИ ВСІ СЬОГОДНІ ПЕРЕБУВАЄМО НА ПЕРЕДОВІЙ...»

— Олегу, що спонукало вас завітати з концертом до воїнів-десантників?

— У цей непростий для нашої країни час ми — музиканти — хочемо бути поряд з військовими для зміцнення їхнього бойового духу. Але найголовніше, що це бажання обопільне. Військові з теплотою зустріли нас та дали позитивний заряд і нам музикантам. Для мене це перша така поїздка у війська, тому нашому колективу було цікаво, як нас зустрінуть люди в однострояx…

Приємно здивований теплим прийомом, який нам влаштували. Найголовніше, щоб це не була одноразова акція, а велика, насичена програма, за державної чи за приватної підтримки — байдуже.

— Чи готові ви виїжджати на Схід України?

— Ми були готові їхати в будь-яку точку нашої країни. Але, на жаль, не вийшло. Хоча все було готово, навіть вертоліт, який нас доставив би у визначений район. На заваді стала, як нам пояснили, постійна зміна військової обстановки.

— Чи підбирали ви для військових якийсь особливий репертуар?

— Частково. 2007 року я започаткував фестиваль «Героїчна пісня». І ми разом з такими відомими українськими виконавцями, як «Танок на майдані Конго», «Тартак», Тарас Чубай, «Мандри», Марія Бурмака, записали спільний альбом. Передувала цьому така ситуація: друзі подарували мені збірку української героїчної пісні, яка у 50-ті роки була привезена в Радянську Україну у валізі з подвійним дном. Ми скопіювали тексти пісень і ноти, в результаті чого записали альбом та провели низку концертів. Сьогодні є нагальна потреба у відродженні цього проекту.

А загалом у репертуарі групи «ВВ» є кілька пісень на військову тематику. Безумовно, ми виконуватимемо й такі наші хіти, як «Весна» і «День народження». Я переконаний, що мирні пісні повинні обов'язково звучати. Війни завжди закінчуються, а пісня звучатиме завжди. Нам необхідно спрямувати свої думки, слова та дії на те, щоб готуватися до мирних часів і прагнути миру.

— З яким почуттями ви їхали до військових?

— З великим позитивом. Раніше, коли ми з Києва приїздили на Схід, наші серця обливалися кров'ю від повальної русифікації. А сьогодні Дніпропетровськ став справжнім форпостом патріотичного та бойового духу, є впевненість у нашій перемозі.

— Своє дитинство та юність ви провели в Росії, але це не завадило вам щиро полюбити свою історичну батьківщину. Чи є в Олега Скрипки що порадити людям, які не хочуть визнавати себе частиною великого українського народу?

— Я відповім на це запитання дещо завуальовано, але українці — мудрі люди, тож вони мене зрозуміють. Можна дуже вишукано брехати, тотально спотворювати все, що пов'язано з Україною, на превеликий жаль, в багатьох випадках це спрацьовує. Але саме в цьому є природний дисбаланс. Людина завжди прагне гармонії. І це є глибинне почуття правильності речей, правильного обміну енергіями. Коли людина прийде до цього, вона заспокоїться серцем. А всі випробування та негаразди стануть легшими, бо у твоєму серці є відчуття істини та гармонії.

— А які слова ви б адресували нашим хлопцям, які зараз беруть участь у бойових діях?

— Ми горді нашими хлопцями, які виборюють свободу України та наше майбутнє. У моєму творчому оточенні є розуміння, що ми всі сьогодні перебуваємо на передовій боротьби не тільки у військовому, а й у культурному сенсі. У нас велика місія, ми зараз переформатовуємо світ таким чином, щоб усі могли казати правду, бути вільними на своїй землі, могли говорити своєю мовою. Своєю чергою ми, музиканти, намагатимемося бути поряд з вами і душею, і тілом, приїжджати до вас та разом співати українські пісні та здобувати перемогу.

Розмовляв Аркадій РАДКІВСЬКИЙ, Дніпропетровськ

●ЗНАЙ НАШИХ!

НАГОРОДИ АРМІЙСЬКИХ «МУШКЕТЕРОК»

На чемпіонаті світу з фехтування, який завершився в російській Казані, українці здобули чимало нагород. Деякі з них стали здобутком і армійських спортсменів. Так, спортсменки команди майстрів з фехтування Центрального спортивного клубу Збройних Сил України старший сержант служби за контрактом Ольга Жовнір, працівники Збройних Сил України Аліна Комащук та Олена Вороніна разом з партнеркою по команді Ольгою Харлан посіли третє місце в командному заліку в змаганнях шаблісток. Наші дівчата вибороли перемогу в італійок із рахунком 45:42.

Окрім того, Ольга Харлан вкотре підтвердила звання кращої шаблістки планети, виборовши золото на цьому чемпіонаті. Бронзову медаль в скарбничку нашої збірної поклала і шпажистка Яна Шемякіна — олімпійська чемпіонка Лондона-2012.

Інф. «НА»

Ольга ХАРЛАН

●КОНЦЕРТ НА ПЕРЕДОВІЙ

МУЗИЧНИЙ ПРИВІТ ЗЕМЛЯКАМ

З музичним привітом до військовослужбовців однієї з механізованих бригад Збройних Сил України завітав волинський гурт «Табу». За два дні він відіграв п'ять концертів просто неба, повідомляють «Волинські новини».

— Нашим солдатам волонтери щотижня доставляють вантажі з військовою амуніцією, продуктами, передачі від близьких та багато іншого необхідного в бойовій обстановці. А ось пісню ще «не доставляли», — розповіли музиканти.

Тому аншлаг глядачів став цілком закономірним. Серед репертуару, який виконував гурт, були і майданівські пісні на кшталт «Горіла шина, палала».

— Мені дуже імпонує позиція людей, які дають ось такі фронтові концерти. Одна річ — «відкупитися» від фронту гривнями, зробивши посильний внесок, і трохи інша — побувати там з доброю справою, виявивши свою патріотичність власним вчинком. Не всіх же за станом здоров'я і в армію беруть, а допомогти армії хочемо, певно, ми всі. Після таких концертів, які, безперечно, зміцнюють дух, солдати отримують мотивацію, що вони бережуть мир і для нас, їхніх земляків, для своїх рідних, — розповідає Сергій Шишкін, почесний громадянин Володимира-Волинського, музикант і виконавець.

●ФОТОФАКТ

«МЕЛІТОПОЛЬ — ЦЕ УКРАЇНА!»

«Треба цінувати мир, щоб не довелося оцінити втрати після війни», «Любіть Україну у сні й наяву, вишневу свою Україну, красу її, вічно живу і нову, і мову її солов'їну!» Такі рядки написали ентузіасти на підтримку патріотичного духу в Запорізькій області. Кожна цитата супроводжується красивим малюнком, де зображені пейзажі та громадяни України.

Інф. «НА»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 10780
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 36177

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Володимир КОРНІЯКА
Провідні літературні співробітники — Юлія ГОРБАНЬ, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.